

สรุปการอภิปรายทางวิชาการเรื่อง

วิเคราะห์สถานการณ์ในเกาหลีใต้

วิทยากร

ศาสตราจารย์ ดร. ลิขิต อีร์เวคิน

Mr. Seong Eon Lee

คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

และประธานโครงการเกาหลีศึกษา

ทูตวัฒนธรรม สถานเอกอัครราชทูตสาธารณรัฐเกาหลีประจำ
ประเทศไทย

ผู้ดำเนินรายการ

นาง มิวรา คิม ประชาบาล

ประธานกลุ่มอาสาสมัครพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ
และกรรมการโครงการเกาหลีศึกษา

คุณ มิรา คิม ประชาบาล :

ดิฉันรู้สึกดีใจเป็นอย่างยิ่งที่ได้มาเป็นเกียรติดำเนินรายการการอภิปรายทางวิชาการ เรื่อง “วิเคราะห์สถานการณ์ในสาธารณรัฐเกาหลี” จัดโดย โครงการเกาหลีศึกษา สถาบันเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา วิทยาการในวันนี้มี 2 ท่าน คือ ศ. ดร. ลิขิต อีร์เวคิน เป็นวิทยาการที่มีความรู้ทางด้านรัฐศาสตร์ดีมาก ประจำคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และวิทยาการอีกท่านหนึ่งคือ Mr. Seong Eon Lee เป็นทูตวัฒนธรรม สถานเอกอัครราชทูตสาธารณรัฐเกาหลีประจำประเทศไทยสำเร็จการศึกษาเกี่ยวกับกฎหมายและจบการศึกษาด้านการบริหารจากประเทศสหรัฐอเมริกา ขอเชิญพบกับ ศ. ดร. ลิขิต อีร์เวคิน ค่ะ

ศาสตราจารย์ ดร. ลิขิต อีร์เวคิน :

สำหรับประเด็นสำคัญในวันนี้ ผมตั้งใจจะให้ Mr. Seong Eon Lee พูดเอง ส่วนผมเกริ่นนำ ขณะนี้ก็หนีไม่พ้นที่ผมต้องพูดบางส่วนเกี่ยวกับเกาหลี ซึ่งเป็นประเทศที่น่าสนใจ ผมเคยรู้จักเกาหลีเมื่อตอนเด็กๆ ได้ยินเกี่ยวกับสงครามเกาหลีและเคยไปประเทศนี้มาครั้งหนึ่ง เกาหลีเป็นประเทศที่น่าสนใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อผมเป็นนักศึกษา ได้ศึกษาเปรียบเทียบวัฒนธรรมเกาหลี-ไทย ทำให้ผมปักใจมั่นใจว่า มีตัวแปรที่เราจะเรียนรู้ได้

สำหรับประเทศเกาหลีนั้น ผมว่าเป็นประเทศที่เรารู้จักเขาไม่มากนัก แต่ความจริงมีบทบาทอย่างสูง เพราะว่าไปแล้ว เป็นประตูของญี่ปุ่น สมัยในอดีตนั้น ศาสนาพุทธก็ต้องผ่านจีน มีการกรองโดยผ่านเกาหลีและว่าไปแล้วนิยายปรัมปรา สุริยเทวีซึ่งเสด็จจากสรวงสวรรค์ มาปกครองในญี่ปุ่นนั้น เมื่อญี่ปุ่นชุดคันถุ่ยมาโตะสิ่งที่ค้นพบทำท่าจะเป็นเกาหลีจึงหยุดชุด เพราะถ้าชุด

มากจะยืนยันว่าอาณาจักรยามาโตะเป็นเกาหลี ญี่ปุ่นเกาหลีต้องเลิกคบกันล่าสุดเมื่อ ประธานาธิบดี ชุน ดูวาน ไปเยี่ยมญี่ปุ่นเป็นทางการ และมีการพบปะสักพักหนึ่ง มีการตั้งข้อสังเกตว่า รูปร่าง ใบหน้ามีความคล้ายคลึงกันมาก ราชวงศ์ญี่ปุ่นนั้นจะแต่งงานกันเอง มิได้แต่งงานกับชาวท้องถิ่น ประชาชาติญี่ปุ่นประกอบด้วยชาวพื้นเมืองและชาติที่มาจากเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เพราะฉะนั้นบางคนจึงคิดว่า แต่ส่วนใหญ่มาทางเหนือ และมีการค้นพบว่า มีเครื่องปั้นกระเบื้องรูปนักรบขี่ม้ามากมาย ก็เลยสันนิษฐานว่าพวกปกครองญี่ปุ่นที่เป็นชาวมุไร ชนชั้นปกครองเชื้อพระวงศ์น่าจะมาจากแผ่นดินใหญ่ และมีข้อสังเกตว่าราชวงศ์นั้นมีเชื้อชาติเกาหลี นั้นไม่สำคัญ ข้อสำคัญก็คือ เกาหลีนั้นมีประวัติของตนเอง และประวัติสมัยใหม่ หลังจากจีนที่แพ้สงครามญี่ปุ่น ในปี ค.ศ. 1894-1895 ในสัญญาชิโมโนเซกิ ถ้าจำไม่ผิดเกาหลีคือเป็นของญี่ปุ่นในสมัยนั้น และเมื่อหลังสงครามโลก ปี 2488 ญี่ปุ่นแพ้สงคราม แต่เกาหลีไม่สามารถเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ เนื่องจากมีลัทธิประจันหน้ากันอยู่ เพราะฉะนั้นจึงมีการแบ่งประเทศเป็น 2 ประเทศ ที่เส้นขนาน 38 ในปี 2491 ก็มีการสถาปนาเป็นสาธารณรัฐเกาหลีหรือเกาหลีใต้ ในขณะที่เดียวกัน เกาหลีเหนืออยู่ใต้อิทธิพลของโซเวียต ส่วนเกาหลีใต้อยู่ใต้อิทธิพลของอเมริกา ในแง่นี้จะเห็นว่าเกาหลีเป็นหมากสำคัญของ global strategy ของมหาอำนาจ คือสหรัฐอเมริกา สาธารณรัฐประชาชนจีนและสหภาพโซเวียต ในอีกแห่งหนึ่งก็เป็นประเทศที่น่าสนใจ เพราะว่าเป็นแหล่งสงครามและจำได้ว่า ไทยก็เคยส่งทหารไปรบในเกาหลีในปี 1950 หนึ่งปีหลังจากจีนยึดแผ่นดินใหญ่ โดย เหม่า เจ๋อ ตุง เพราะประธานาธิบดีท่านแรกของเกาหลีนั้นโน้มน้าวจากสหรัฐอเมริกา ดร. ชิง มั่นรี เป็นประธานาธิบดีในปี ค.ศ. 2491 - 2503 อยู่ในอำนาจถึง 13 ปี และว่างอยู่ 3 ปี Mr. Lee

บอกว่า 2506 - 2522 อยู่ในอำนาจของปักจุงฮี ซึ่งเป็นทหาร จากนั้นก็ถูกซีไอเอของเกาหลีเองทำรัฐประหาร จนประธานาธิบดี ชุน ดูวาน ขึ้นมาแทน เมื่อวันที่ 12 ธันวาคม 2523 - ปัจจุบัน ประเด็นสำคัญของเกาหลี ผมอยากจะพูดถึงการพัฒนาการเศรษฐกิจของเกาหลีภายใต้ปักจุงฮี และการต่อต้านซึ่งเกิดขึ้นมีสาเหตุมาจากอะไร และมีอะไรที่เราพอจะเรียนรู้จากเกาหลีได้ จุดใหญ่ของการตอบคำถาม รายละเอียด แนวโน้ม ผมคิดว่า Mr. Lee คงเป็นผู้ให้คำตอบเกาหลีนั้นน่าสนใจเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศไทยก็ทราบกันอยู่ว่า เกาหลีแยกเป็น 2 ประเทศ เมื่อ 20 กว่าปีก่อน ประชากรเกาหลีมี 25 ล้านคน ประเทศไทยมี 28 ล้านคน นี่พูดถึงเกาหลีใต้ เกาหลีใต้เหมือนกับญี่ปุ่นที่ไม่มีทำเลที่เหมาะสมทางธรรมชาติมากนัก มีภูเขาเป็นส่วนใหญ่ เป็นประเทศเกษตรกรรม เมื่อเทียบกับไทยแล้วจนกว่าไทยมาก ยกตัวอย่างเช่น เมื่อปี 2504 นั้น รายได้ประชาชาติของไทยในแง่ของเหรียญสหรัฐ 2,600 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ของเกาหลี 2,200 ล้านดอลลาร์สหรัฐ น้อยกว่าไทย 400 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ผมขอย้ำถึงเมื่อปี พ.ศ. 2504 หรือ

ประมาณ 26 ปีมาแล้วนั้น และหลังจากนั้นอีก 20 กว่าปี มีความแตกต่างกัน ซึ่งจะพูดถึง รายได้เฉลี่ยของคนในปี 2504 หรือ 25 ปีมาแล้วนั้น รายได้เฉลี่ยเป็น 100 เหรียญต่อหัว แต่เกาหลีรายได้เฉลี่ยเป็น 83 เหรียญต่อหัว ซึ่งจนกว่าไทย ขอย้ำอีกที ไม่ว่าตัวแปรใดทั้งสิ้นตั้งแต่ ประชากร รายได้ประชาชาติ รายได้เฉลี่ยทั้งหมดไทยเหนือกว่าเกาหลี สินค้าออกของเกาหลีและของไทยนั้นในปี 2504 ไทย 500 ล้านดอลลาร์ เกาหลี 40 ล้านดอลลาร์ ผิดกันถึง 460 ล้านดอลลาร์ คือเทียบกับตัว Product ทั้งสิ้น และประชากรเมื่อปี 2503 ประเทศไทยมี 28 ล้าน เกาหลี 25 ล้านคน แต่หลังจากนั้น 21 ปี คือ 2503 - 2524 ประชากรไทยมีถึง 48 ล้านคน เกาหลี 38.9 ล้านคน พูดง่าย ๆ คือ ประเทศไทยมีการเจริญเติบโตมาก ข้อที่น่าสังเกตคือว่า เมื่อจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ มาสู่อำนาจในปี 2501 ก็มีการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจ ในปี 2504 เกาหลีวางแผนในปี ต่อมา

จากการเปรียบเทียบแผนพัฒนาเศรษฐกิจฯ ของทั้งสองประเทศสิ่งที่เกิดขึ้นในช่วง 20 ปี หรือ 2 ทศวรรษกว่า ๆ นี้คือ ประชากรไทยเพิ่มขึ้น 20 ล้านคน ในขณะที่

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบระยะของแผนพัฒนาเศรษฐกิจไทย - เกาหลีใต้

แผนพัฒนาเศรษฐกิจ	ไทย		เกาหลี	
	ช่วง พ.ศ.	ระยะเวลา/ปี	ช่วง พ.ศ.	ระยะเวลา/ปี
แผนที่ 1	6 ปี	2504 - 2509	5 ปี	2505 - 2509
แผนที่ 2	5 ปี	2510 - 2514	5 ปี	2510 - 2514
แผนที่ 3	5 ปี	2515 - 2519	5 ปี	2515 - 2519
แผนที่ 4	5 ปี	2520 - 2524	5 ปี	2520 - 2524
แผนที่ 5	5 ปี	2525 - 2529	5 ปี	2525 - 2529
แผนที่ 6	5 ปี	2530 - 2534	5 ปี	2530 - 2534

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบอัตราการเพิ่มของประชากรและ รายได้ประชาชาติตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจฯ ไทย - เกาหลี

เรื่อง	ประเทศไทย	เกาหลีใต้
ประชากร		
พ.ศ. 2503	28	25
พ.ศ. 2524	48.0	38.9
รายได้ประชาชาติ (ล้านเหรียญสหรัฐ)		
พ.ศ. 2504	2,600	2,200
พ.ศ. 2524	36,810 (เพิ่ม 14 เท่า)	65,750 (เพิ่ม 29.8 เท่า)
รายได้เฉลี่ยต่อคน(เหรียญสหรัฐ)		
พ.ศ. 2504	100	83
พ.ศ. 2524	700 (เพิ่ม 7.7 เท่า)	1,700 (เพิ่ม 20.4 เท่า)
สินค้าขาออก(ล้านเหรียญสหรัฐ)		
พ.ศ. 2504	500	40
พ.ศ. 2524	6,918 (เพิ่ม 12 เท่า)	21,254 (เพิ่ม 531 เท่า)

เกาหลีเพิ่มขึ้น 12.9 ล้านคน และรายได้ประชาชาติของ ไทยเพิ่มขึ้น 14 เท่าในขณะที่เกาหลีเพิ่มขึ้นถึง 29.8 เท่า ก็มีการวางแผนเศรษฐกิจจนถึงปี 2504 เรามีการวางแผน แรกคือ 2404 - 2509 ระยะเวลา 6 ปี แต่เกาหลีวางแผน แรก 2505 - 2509 ระยะเวลา 5 ปี เพราะฉะนั้นจะจบ แผนที่ 1 พร้อมกัน เพราะฉะนั้น 2 ประเทศนี้น่าสนใจ ดังรายละเอียดตามตาราง 1, 2 จากค่าที่เพิ่มขึ้น 14 เท่า และ 29.8 เท่า จะเห็นว่าต่างกันเป็น 2 เท่า ซึ่งต้องหาคำตอบว่าทำไมต่างกันขนาดนี้ นอกจากนี้ รายได้ประชาชาติของเรานั้น 100 เหรียญสหรัฐ อีก 20 ปี เพิ่มขึ้น 700

เหรียญ หรือเพิ่มขึ้น 7.7 เท่า ส่วนเกาหลีจาก 83 เหรียญ เพิ่มขึ้น 1,700 เหรียญหรือเพิ่มขึ้น 20.4 เท่า - สินค้าออก ของไทย 500 ล้านเหรียญเพิ่มเป็น 6,918 ล้านเหรียญในปี 2524 เพิ่มขึ้น 12 เท่า - สินค้าออกเกาหลี 40 ล้านเหรียญ เพิ่มขึ้น 21,254 ล้านเหรียญ เพิ่มขึ้น 531 เท่า อันนี้ผม ต้องศึกษา ผมพบตัวแปรสำคัญ 4 ตัวแปรที่ทำให้เมือง ไทยล้าหลังกว่าเกาหลี และเดี๋ยวจะเห็นว่าที่เกาหลีพัฒนานั้นมีปัญหาทางการเมืองด้วย ตัวแปรสำคัญ 4 ตัวแปรนั้น ที่ผมวิเคราะห์เอง ตัวแปรที่ 1 ผมทราบว่าเกาหลีเป็นส่วนหนึ่งของ global strategy ของมหาอำนาจ ซึ่งหลัง

จากแบ่งออกเป็น 2 ประเทศแล้วนั้น จำเป็นอย่างยิ่งว่าสหรัฐอเมริกาต้องเข้าไปดูแล ทุ่มเงินเข้าไป ขณะเดียวกันนั้นญี่ปุ่นก็มาลงทุนด้วยญี่ปุ่นเขาต้องรักษาไว้ ซึ่งถ้าเกาหลีเป็นคอมมิวนิสต์ ก็จะเข้าประตูหลังบ้าน มหาอำนาจ และญี่ปุ่นซึ่งเป็นฝ่ายอเมริกาก็เข้าไปลงทุนในเกาหลี อันนี้เป็นตัวแปรสำคัญยิ่ง มีการเสริมเข้ามา และความสำเร็จของไต้หวันก็ทำนองเดียวกัน มีการทุ่มเงินโดยสหรัฐอเมริกาเช่นกัน จะเห็นว่าตัวแปรภายนอกเป็นสิ่งสำคัญ ตัวแปรที่ 2 นั่นคือ มีการแบ่งประเทศออกเป็น 2 ประเทศ ฝ่ายหนึ่งเป็นคอมมิวนิสต์ อีกฝ่ายเป็นโลกเสรีประชาธิปไตย ถึงแม้จะใช้การปกครองแบบไม่เป็นเสรีประชาธิปไตย อย่างน้อยเศรษฐกิจมีลักษณะกึ่งไปทางทุนนิยม และจะต้องพิสูจน์ให้ได้ว่าตนเหนือกว่าอีกฝ่ายหนึ่ง ผมว่าอันนี้เป็นเหตุสำคัญที่ทำให้เกาหลีเหนือและเกาหลีใต้ประสบผลสำเร็จ มีคู่แข่งสำคัญ นั่นเป็นตัวแปรจากภายนอก ที่ตัวแปรภายในเป็นเรื่องสำคัญมากคือตัวแปรที่ 3 เกาหลีนั้นถูกรังแก ถูกข่มขู่ทางการเมืองมาตลอด ฉะนั้นผู้นำเกาหลีส่วนหนึ่งต้องการถีบตัวเองออกจากแอกที่ถูกบังคับโดยญี่ปุ่น ต่อมาก็ถูกอิทธิพลทางการเมืองความวุ่นวายของประเทศตนเอง คือ สงครามเกาหลี เป็นต้น ดังนั้นผู้นำเกาหลี มีความปักหม้นอย่างหนึ่ง คือ ผลักเกาหลีจากความไม่พัฒนาไปสู่การพัฒนาให้ได้ที่เรียกว่ามีค่าในอนาคต อันนี้เป็นเรื่องสำคัญ ตัวแปรที่ 4 คือ ความได้เปรียบที่สามารถรักษาความต่อเนื่องทางการเมือง อย่าลืมว่า 16 ปี กับ 13 ปี เป็นความต่อเนื่อง ไม่ใช่เปลี่ยนทุก ๆ 2 หรือ 3 ปี มีความต่อเนื่อง เมื่อได้ผู้นำซึ่งมีการมองการณ์ไกล คือการเน้นถึงบทบาทสำคัญยิ่ง นั่นก็คือ บทบาทด้านวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีเนื่องจากเกาหลีไม่มีทรัพยากรธรรมชาติ จึงต้องใช้วิธีสังเคราะห์ ญี่ปุ่น ขณะเดียวกันสิ่งที่เกาหลีล้มตาอำปากได้ ก็คือต้องผลิตของออกไปขายต่างประเทศ นั่นคือ จะต้อง

มีความรู้ และวิทยาการ เกาหลีจึงมีการตั้งกระทรวงวิทยาศาสตร์ ตั้งหน่วยวิจัย มีการตั้งเมืองวิทยาศาสตร์ เน้นวิทยาศาสตร์ตลอด แบบเดียวกับญี่ปุ่น ในขณะเดียวกัน กระทรวงวิทยาศาสตร์ของเราล้าหลังกว่าเกาหลี 12 ปี และนักวิทยาศาสตร์ของเรากील้าหลังกว่าเขามากไม่มีการมองไปข้างหน้าโดยใช้วิทยาศาสตร์เป็นหลัก แต่เกาหลีเขาจะเน้นการทุ่มตัวเองทางด้านวิทยาศาสตร์ เพราะฉะนั้นตัวแปร 4 ตัว จึงเป็นตัวแปรสำคัญ ปัจจุบันเกาหลีเป็นประเทศหนึ่งในอุตสาหกรรมเกิดใหม่ 1 ใน 4 ประเทศของเอเชีย คือ สิงคโปร์ ไต้หวัน ฮองกง และเกาหลี โดยสามารถใช้หนี้ ซึ่งถ้าเปรียบเทียบกับเกาหลีกับไทย ไทยยังดีกว่าเกาหลี เพราะเกาหลีติดหนี้มากกว่าประมาณสี่หมื่นล้านเหรียญ แต่เมื่อเกาหลีเป็นประเทศอุตสาหกรรมจึงสามารถใช้หนี้ได้ ต่อไปนี้มาถึงจุดสำคัญว่า ความสำเร็จในการพัฒนาเศรษฐกิจนั้น ทำไมจึงมีการประท้วง ซึ่งในแง่ของรัฐธรรมนูญนั้น เราจะตั้งข้อสังเกตว่า มีการขัดแย้งกัน คือ ทรัพยากรมีจำกัด หรือเวลาจำกัด มีการขัดแย้งอยู่สองจุดที่จะต้องคำนึงโดยผู้นำ และในขณะที่ผู้นำบางท่านเน้นถึงการให้เสรีภาพ และประชาธิปไตยนั้น หากทำอย่างนั้นจริง จะมีปัญหาขึ้นมา คือ เศรษฐกิจจะต้องมีการรวมทุน มุ่งนโยบายเข้มงวด ฉะนั้นถ้ามีเสรีภาพมากขึ้น เศรษฐกิจจะเจริญช้าลง แต่ถ้าต้องการให้เศรษฐกิจเจริญอย่างรวดเร็ว จะต้องมีการจำกัดเสรีภาพของคนเป็นบางส่วน ผู้นำหลายประเทศเน้นในแง่ปากท้องเศรษฐกิจก่อน และหยุดชะงักทางการเมือง เพื่อไม่ให้มีเสรีภาพ เพื่อไม่ให้มีปัญหาเรื่องค่าจ้าง การสไตรค์ การเดินขบวน เป็นราคาสังคมซึ่งสะท้อนมาทำลายการพัฒนาเศรษฐกิจ อันนี้ไม่สามารถทำได้ทั้งสองอย่าง เพราะในประเทศตะวันตก เช่น อังกฤษ อเมริกา ยึดเวลาเป็นร้อย ๆ ปี อังกฤษกว่าจะมีประชาธิปไตยก็ใช้เวลา 700 ปี จึงมีเสรีภาพ และมีระเบียบขึ้นมา ประเทศกำลัง

พัฒนาต้องการมีพร้อมกันหมด คือ การเสมอภาคทางสังคม ความเจริญทางเศรษฐกิจ และประชาธิปไตย แต่เนื่องจากทรัพยากร และเวลาจำกัด ไม่สามารถจะให้ทั้งหมดได้ หลายประเทศจึงใช้วิธีการยืดอำนาจ เกาหลีก็เป็นตัวอย่างการใช้อำนาจทางทหาร ไม่ปล่อยให้เสรีภาพมากนัก มีค่าจ้างขั้นต่ำระดับที่เหมาะสมกับการลงทุน จากนั้นก็มีการพัฒนาเศรษฐกิจไปด้วย จนประสบความสำเร็จ แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นจริง ระบบการปกครองได้ก็ตามที่สามารรถตอบสนองถ้าคนจนมาก ๆ จะพูดถึงเรื่องปากท้อง แต่ถ้าคน ๆ นั้น มีข้าว มีอาหารสามมื้อ มีอะไรพร้อมแล้ว ก็จะคิดนอกเหนือในปัจจัยสี่ จะมีการเรียกร้องต่อสิ่งที่เป็นนามธรรม นั่นคือ มีส่วนร่วมในการเมือง การมีสิทธิเสรีภาพ การได้รับการยอมรับจากรัฐบาล ความต้องการทางการเมืองของประชาชนในทุกสังคม มีสองอย่างอย่างหนึ่งที่หนึ่ง ความต้องการในรูปนามธรรม คือปัจจัยสี่และของฟุ่มเฟือย หลังจากมีการตอบสนองในแง่สัมฤทธิ์ผลในความต้องการแล้ว ประชาชนเมื่อมีการศึกษาดีขึ้น จะเรียกร้องในสิ่งนามธรรม คือ สิทธิที่มีส่วนร่วมทางการเมือง และสิทธิในการแสดงความคิดเห็นความสนใจ ความรักในแง่ของมนุษย์ สิ่งที่เกิดขึ้นในเกาหลี ผมทำนายไว้ว่าจะเกิดในไต้หวัน สิงคโปร์ ผมได้เห็นชัดแล้วว่า เกิดความสำเร็จในการพัฒนาเศรษฐกิจ เมื่อคนกินดีอยู่ดี ไต้หวัน - กรรมกรมีทีวีสีดู จึงหนีไม่พ้นที่จะต้องเรียกร้องในรูป “นามธรรม” เมื่อเป็นเช่นนี้ การเลือกตั้งในสิงคโปร์ 3-4 ปีที่ผ่านมา พรรคฝ่ายค้าน ได้ 1 เสียง ซึ่งนายกรัฐมนตรี ลี กวน ยู โกรธมาก เมื่อวันก่อนผมอ่านหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์ นายกรัฐมนตรี ลี กวน ยู พูดประโยคหนึ่ง ทำให้ผมเข้าใจ ท่านอาจจะมองในจุดนี้เป็นไปได้อย่างไรในประเทศอย่างสิงคโปร์ ซึ่งขจัดความยากจนโดยสิ้นเชิง ยังมีคนคิดปฏิบัติแบบคอมมิวนิสต์ อันนี้ผมว่านายกรัฐมนตรี ลี กวน ยู ยังไม่เข้าใจ ถ้าไม่มีความ

ยากจนในสิงคโปร์ หรือทุกคนอยู่เรียบร้อยแล้ว อันนั้นจะเป็นการเริ่มต้นของการมีปัญหาซึ่งยากกว่าความยากจนในไต้หวันเรียกร้องขอมิพรรคฝ่ายค้าน รัฐบาลจำเป็นต้องยอมให้มีพรรคฝ่ายค้านขึ้นมา ถ้าไม่ปล่อยจะเกิดปัญหาซึ่งไต้หวันมีพรรคฝ่ายค้าน 2 พรรคแล้ว ส่วนเกาหลีก็ได้เรียกร้องมา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อมีการพัฒนาทางเศรษฐกิจประสบผลสำเร็จ และมีการต่อต้านมาตลอด ในแง่หนึ่งไม่เพียงแต่ทฤษฎีที่กล่าวมานั้น คนเกาหลียังอดทนหายากที่จะมาเทียบเกาหลีได้ ซึ่งญี่ปุ่นอาจจะขยัน แต่เกาหลีเป็นชาติที่แข็งแกร่งซึ่งอาจเพราะความหนาว การต่อต้านในเกาหลีมีตั้งแต่ปี 2499 - 2503 ต่อต้าน “ซิงมันรี” ปี 2511 - 2522 เป็นเวลา 11 ปี ต่อต้าน “ปักจองฮี” ซึ่งเป็นการต่อต้านที่นานที่สุด และปี 2523 - ปัจจุบัน ต่อต้าน “ซุน ดูวาน” ประเด็นที่ต่อต้าน คือ ต้องการให้เลือกประธานาธิบดีโดยตรง ซึ่งแบบที่เป็นอยู่ในปัจจุบันคือ เลือกตั้งสมาชิกก่อนแล้วสมาชิกละเลือกประธานาธิบดีเอง ก็คือ ฝ่ายที่เป็นตัวตั้งตัวตีในการเรียกร้องนั้น อย่าลืมว่าในฟิลิปปินส์มี อาคิโน, มาร์กอส ในเกาหลีมี ซุน ดูวาน และฝ่ายค้านที่ดังมากคือ คิม แดนจุง ซึ่งไปอยู่ญี่ปุ่นและถูกจับ มี 2 ท่านคือ คิม แดนจุง และ คิม ยังซัน และการต่อต้านที่เราอ่านชื่อนั้น ผมจะให้ข้อมูลบางอย่าง ทั้งหมดประท้วง 17 วัน ตั้งแต่ 10 มิถุนายน 2530 ใช้ระเบิดน้ำตาไป 351,200 ลูก ถูกจับ 17,244 คน ซึ่งเขาระมัดระวังมากที่จะไม่ให้เหตุการณ์เลยเกิดไป มีตัวแปรอยู่ 2 ตัว ตัวแปรตัวแรก คือ เกาหลีใต้ทางการเมืองประสบความสำเร็จมากกว่าเกาหลีเหนือ ข้อสำคัญกีฬาโอลิมปิก เกาหลีใต้มีบทบาทมากกว่า สิ่งที่ต้องพยายามที่สุด คือ ต้องไม่ให้กีฬาโอลิมปิกถูกทำลาย เพื่อเป็นภาพอันหนึ่งว่าเป็นประเทศที่มีความสามารถในการจัดการแข่งขันนานาชาติ โอลิมปิกเป็นดัชนีวัดถึงการพัฒนาทางเศรษฐกิจ ปี 1984 โอลิมปิกจัดที่ญี่ปุ่นในเอเชีย ครั้งที่ 2 จัดที่เกาหลี

ซึ่งแสดงว่าเกาหลีมีความเจริญมากพอ ในอนาคตประเทศที่สาม อาจเป็นจีนที่อยากจะทำ การไม่ให้โอลิมปิก ล้มไปเป็นตัวยุทธสำคัญ ตัวที่สองที่ปฏิเสธไม่ได้การคำนึงถึงเศรษฐกิจ กล่าวคือถ้ามีอะไรขึ้นมาจะทำให้เศรษฐกิจชะงักงัน การประท้วง 17 วันนั้นไม่มีผล จะมีผลมากกระทบในตอนหลัง คือ มีการหยุดงาน เรียกร้องค่าจ้าง แต่ส่วนตัวยุทธที่สำคัญที่สุดผมอาจจะขอพูดไว้เลย คือ เมื่อ Mr. Gaston Sigur รัฐมนตรีต่างประเทศของอเมริกาฝ่ายเอเชียเดินทางมานั้นเจรจาแล้วก็กลับไปพูดคล้ายเป็นห่วงสถานการณ์ต่าง ๆ วันรุ่งขึ้นมีการพบปะระหว่างฝ่ายรัฐบาลและฝ่ายค้าน ปรากฏว่าล้มเหลว และอีกพักหนึ่งก็ตกลงเรียกกร้อย ผมคิดว่าการล้มเหลวครั้งแรกเป็นการล้มเหลวโดยเจตนา ก็เพื่อให้เห็นว่าไม่ใช่อเมริกามาแล้วทันทีนั้นทุกอย่างจะเรียบร้อย ต้องเจรจาก่อนซึ่งเป็นเรื่องภายในของเกาหลีที่ล้มเหลว และผลสุดท้ายก็เรียบร้อย อิทธิพลของอเมริกามีส่วนมากทำให้ทุกอย่างสงบลง ผลสุดท้ายตกลงกันว่าในเดือนกุมภาพันธ์ คงมีการเลือกตั้งคนสำคัญคนหนึ่งคือคนที่ “ซุน ดูวาน” เลือกเป็น ทายาทช่วยไกลเกลี่ยทุกอย่างเรียบร้อยลง ประเด็นที่พูดถึงในวันนี้ คือ การประท้วงในเกาหลีนั้น มีอะไรบ้างที่เราพอจะเรียนรู้ได้บ้าง สิ่งหนึ่งที่เรียนรู้ได้คือ การพัฒนาเศรษฐกิจในระบบการปกครอง ซึ่งระบบการเมืองไม่เปิดเต็มที่ ถึงแม้จะประสบความสำเร็จทางเศรษฐกิจ คนกินดีอยู่ดีก็ตาม ในขณะที่เดียวกันการเปลี่ยนแปลงเศรษฐกิจดังกล่าว การยกระดับความคิดของประชาชนให้ดีขึ้นในแง่หนึ่งจะเป็นดาบสองคม วกลงกลับมาสู่วงการเมือง ฉะนั้นเมื่อใดก็ตามที่มีการพัฒนาเศรษฐกิจ ระบบการเมืองต้องเตรียมเปิดกว้างขึ้นพูดถึงจุดนี้ผมอยากจะชมเมืองไทย คือได้รับบทเรียนที่เปิดมาก ๆ ในสมัย จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ จอมพล ถนอม กิตติขจร ปี 2501 - 2516 จนถึง 14 ตุลาคม 2516 มีการพัฒนาเศรษฐกิจ

มา 15 ปีเต็ม เปิดครั้งเดียว เมื่อสมัยมีรัฐสภา ปี 2512 มีการเลือกตั้ง ปี 2514 มีการยุบสภา การพัฒนาทางเศรษฐกิจมีความเจริญมาก ผลสุดท้ายก็เกิดเหตุการณ์ 14 ตุลาคม มีนโยบายเปิดครั้งหนึ่งสำหรับการมีส่วนร่วม อีกครั้งหนึ่งปิดเอาไว้และพัฒนาเศรษฐกิจ ในเรื่องการพัฒนาเศรษฐกิจส่วนใหญ่อยู่ภายใต้ภาคเอกชนสภาพัฒน ฯ ใครจะมาใครจะไปไม่ยุ่งกับเรื่องเศรษฐกิจมากนัก ที่จริงแล้วที่เศรษฐกิจรุ่งเรือง นั้นเนื่องจากรัฐบาลนั้นแข็ง รัฐบาลที่ดีที่สุดคือ รัฐบาลที่ปกครองน้อยที่สุด ให้ระบบตลาดจัดการตนเอง ซึ่งไม่ทราบจะใช้กับไทยได้หรือไม่ แต่สิ่งที่เราเรียนรู้ก็คือว่าระบบการเมืองใดก็ตาม ถ้าหากมีการเจริญถึงจุด ๆ หนึ่ง ในแง่ของการพัฒนาเศรษฐกิจจำเป็นต้องเปิดระบบมิมิฉะนั้น ผู้นำจะเจอที่ขุดหลุมฝังตัวเอง ในกรณีเกาหลีใต้เราเรียนรู้คือว่า ซุน ดูวาน ต้องเปิด ถ้าไม่เปิดจะมีการประท้วงต่าง ๆ ผลสุดท้ายจะวกกลับมากระทบกับการพัฒนาเศรษฐกิจของเกาหลีเอง ได้หัวน ลิงคูปรีก็ต้องเปิด ย่องกงนั้นจะปิดอยู่แล้ว จะยึดคืนแล้ว มีจุดที่เกี่ยวกับเมืองไทยนิดหนึ่ง หลังจากเงินเยนขึ้นราคาญี่ปุ่นก็จะมาลงทุนในไทย ได้หัวน ทำท่าว่าค่าแรงแพง ก็จะมาลงทุนในไทย และเกาหลีก็จะมาเป็นครั้งแรกที่มีการส่งทีมไปทางเหนือ นำโดยทูตเกาหลี เมื่อ 2 สัปดาห์ที่แล้วไปที่เชียงใหม่ เพื่อจะลงทุนและผมก็ได้ร่วมประชุมของ Korean - Asean Meeting ส่วนใหญ่จะมองทางอาเซียนว่าจะทำอย่างไร สิ่งที่เราจะได้จากเกาหลีใต้ ซึ่งเกาหลีใต้ก้าวหน้ากว่าเราในด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ถ้าขอให้มีการถ่ายทอดวิทยาการ ดังที่เราทำกับญี่ปุ่นแต่ไม่ค่อยสำเร็จนัก นอกจากนั้นให้เกาหลีร่วมกับเราในแง่การต่อรองกับญี่ปุ่น อย่างไรก็ตามระดับเงินทุนเกาหลียังห่างกว่าญี่ปุ่นอยู่มาก ในเบื้องต้นนี้ต้องมีการเจรจาเพื่อจะวางพื้นฐานความสำคัญในอนาคต ผมหวังว่าความสัมพันธ์ระหว่างไทย - เกาหลีจะช่วยให้เราได้บทเรียนทางการเมือง และทางเศรษฐกิจ ต่อจากนี้ขอเชิญ Mr. Seong Eon Lee พุดขยายความในส่วนที่ผมพูดไป

***Mr. Seong Eon Lee**

ต้องขอโทษด้วยที่บรรยายภาษาไทยไม่ได้ และก็จำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษ การที่จะเปรียบไทย-เกาหลีนั้น คิดว่าไม่สามารถทำได้เท่าใดนัก เพราะไม่รู้จักเมืองไทยมากนัก และจะขอเริ่มด้วยประวัติศาสตร์ความเป็นมาของประเทศเกาหลี คนไทยน่าจะภูมิใจกับบรรพบุรุษของคนไทย ปัจจุบันเมืองไทยก็เป็นมหาอำนาจในเอเชียอาคเนย์อยู่แล้ว ในขณะที่เดียวกันประเทศเกาหลีหลายพันปีแล้วส่วนใหญ่ของแมนจูก็เคยเป็นของเกาหลี ตอนนี้เกาหลีแบ่งเป็น 2 ประเทศ จากที่มหาอำนาจแผ่ขยายมาทางแถบนี้ เพื่อจะหาเมืองต่าง ๆ เป็นเมืองขึ้นของเขา แต่บรรพบุรุษไทยเก่งกล้าไม่เคยเป็นเมืองขึ้นของเขา ขณะเดียวกันเกาหลีเป็นเมืองขึ้นของญี่ปุ่น 35 ปี ทำไมเกาหลีจึงเป็นเมืองขึ้นของญี่ปุ่น เพราะว่าราชวงศ์ยี่ ซึ่งเป็นราชวงศ์สุดท้าย กษัตริย์ทั้งหลายไม่สนใจที่จะมีอำนาจทางด้านทหาร ส่วนใหญ่สนใจปรัชญา วัฒนธรรมมากกว่า ครั้งแรกที่เกาหลีมีระบบการเมืองแบบประชาธิปไตยในปี ค.ศ. 1948 หลังจากนั้นก็เกิดสงครามเกาหลี ทำให้เกาหลีแบ่งเป็น 2 ประเทศ หลังจากสงครามเกาหลี เกาหลีได้มีผู้นำ 2 คนที่เป็นประธานาธิบดีนาน คือ ดร. ซึง มั่น รี 13 ปี หลังจากนั้นก็เป็น ปัก จอง ฮี 16 ปี วิเคราะห์ถึงความแตกต่างภายใต้ประธานาธิบดีสองท่านนี้ 13 ปีภายใต้การปกครองของ ซึง มั่น รี ก็จบด้วยการประท้วงของนักศึกษา หลังจากเปลี่ยนรัฐบาลแล้ว มีประชาธิปไตยอย่างมาก ในช่วงแรก เมื่อ ซึง มั่น รี เป็นประธานาธิบดีอยู่ ซึง มั่น รี ยังไม่เน้นทางด้านการปกครองชัดเจน

ยังไม่มีความต้องการพัฒนาประเทศในด้านเศรษฐกิจ ประเทศเกาหลี ไม่มีความรู้ ความเข้าใจที่จะทำให้ประเทศชาติเจริญทั้งทางเศรษฐกิจและการเมืองด้วย ทำให้ประชากรส่วนใหญ่ไม่พอใจรัฐบาล ผลสุดท้ายก็จบไป หลังจาก ซึง มั่น รี แล้วก็มีการประธานาธิบดีคนใหม่ชื่อ ชัง เมียน ก็อยู่ช่วง 3 ปี ช่วงนั้นรัฐบาลและประชาชนพยายามจะปฏิบัติให้เป็นประชาธิปไตยที่แท้จริง เจตนาของเขายากให้ประเทศชาติเป็นประชาธิปไตยมาก แต่เขายังไม่มีความสามารถและเข้าใจว่าจะทำอะไร พวกทหารที่เคยเป็นพันธมิตรอยู่ไม่ได้ก็ทำการรัฐประหาร ในปี พ.ศ. 2504 (ปี ค.ศ. 1961) ปัก จอง ฮี ก็เป็นประธานาธิบดี เป็นอยู่ 16 ปี ในช่วงเวลานี้ เกาหลีมีการเลือกตั้ง 4 ปี/ครั้ง มาตลอด ในเกาหลีพวกปัญญาชนไม่พอใจที่คน ๆ เดียวเป็นประธานาธิบดีอยู่ได้ถึง 16 ปี ตลอดจนสถานการณ์ทางการเมืองที่มีมาตลอด ในขณะที่ประชาชนส่วนใหญ่เห็นด้วยกับนโยบายทางการเมืองของประธานาธิบดี แต่ปัญญาชนเขาจะพยายามหาเหตุผลที่ ปัก จอง ฮี ต้องเป็นประธานาธิบดีไปเรื่อย ๆ และนโยบายที่สำคัญมากของ ปัก จอง ฮี คือ ทำอย่างไรให้ประเทศชาติมีความมั่นคงทางด้านการเมือง เพราะตอนเหนือติดเกาหลีเหนือ และจะทำอย่างไรให้เศรษฐกิจมั่นคงด้วย 2 จุดนี้ เป็นจุดใหญ่ ที่ ปัก จอง ฮี พยายามเน้น ความสำเร็จของปัก จอง ฮี คือ ความมั่นคงของชาติและเศรษฐกิจเน้นการศึกษา สวัสดิการสังคม 4 อย่างด้วยกัน ที่คนเกาหลีทุกคนยอมรับ ก็นับเป็นความสำเร็จของรัฐบาลปัก จอง ฮี ปัก จอง ฮี ได้พยายามใช้ข้าราชการให้มีประสิทธิภาพเพื่อให้นโยบายสำเร็จ จำเป็นต้องมีการรวบยอดอำนาจไว้ส่วนกลาง หลังจากนั้นจึงดำเนินการตามนโยบายให้ส่ง

ผลไปถึงประชาชนในชนบท ขณะเดียวกันก็ต้องกันไม่ให้ชนบททกลาดน้อยลงและเสถียรภาพทางการเมืองน้อยลงด้วย ศูนย์กลางอำนาจก็ขึ้นอยู่กับประธานาธิบดีแต่ละภาคที่ได้ปกครองตัวเองก็ให้อยู่คงที่ไว้ ทำให้หลายคนไม่พอใจ แต่พวกเขายอมรับชีวิตของเขาดีขึ้นทุกปี ส่วนใหญ่เขาไม่สนใจว่าใครจะเป็นประธานาธิบดี ตราบใดที่เขากินดีอยู่ดี เหตุผลนี้จึงทำให้ปัก จอง ยี มีอำนาจอยู่ถึง 16 ปี ถ้าจะกล่าวแล้วนั้นระบบการปกครองของปัก จอง ยี เป็นประธานาธิบดีที่แข็งแกร่ง มีลักษณะเผด็จการส่วนหนึ่ง แต่ขณะเดียวกันก็มีประสิทธิภาพในการแก้ปัญหาเศรษฐกิจและสังคม เมื่อเริ่มยุคชอน ดู วาน เป็นประธานาธิบดี เขาเข้าใจแล้วว่าถ้าจะเป็นประธานาธิบดีจะต้องอยู่วาระเดียว รัฐบาลชอน ดู วาน ก็จะพยายามทำตามนโยบายของปัก จอง ยี เช่น เน้นประสิทธิภาพของราชการ อำนาจประธานาธิบดีไม่ให้อ่อนลง และผู้บรรยายเห็นด้วยกับ ศ.ดร.ลิขิตที่ว่าประชาชนส่วนใหญ่เมื่อพอใจในด้านเศรษฐกิจแล้ว เขาจะพยายามมีสิทธิด้านการเมือง ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1982 รัฐบาลใหม่นี้ก็พยายามให้มีประชาธิปไตยในการเศรษฐกิจ ด้านการเมืองด้วย เริ่มโดยการขายหุ้นของรัฐบาลในธนาคารต่าง ๆ ตั้งแต่ 50% ของหุ้นแต่ละธนาคารนี้เป็นของรัฐบาล ขายให้เป็นของเอกชนหมด สมัยปัก จอง ยี นั้นเศรษฐกิจขึ้นอยู่กับรัฐบาลหมด รัฐบาลเป็นผู้ตัดสินใจทั้งหมดในการจะสนับสนุนกิจการโดยตรง ทางเศรษฐกิจขึ้นอยู่กับอำนาจปัก จอง ยี แต่สมัยชอน ดู วาน จะไม่เป็นอย่างนั้น จะให้เป็นประชาธิปไตย จุดที่น่าสนใจทำให้เราเปรียบเทียบเห็นชัด คือว่าเกาหลีคุ้มครองธนาคาร สิบกว่าธนาคาร มีหุ้นกว่า 50% ซึ่งธนาคารนี้เข้าใจว่าเป็นบริษัทนอกเหนือจากอุตสาหกรรม "การเงิน" เป็นเรื่องสำคัญมากกว่าจะเอาเงินมาจากไหน เงินเป็นตัวชี้ว่าจะไปทางไหน ธนาคารของไทย

อยู่ในมือเอกชน เช่น อาจจะไปเสริมอุตสาหกรรมเหล็กกล้า อาจจะไปเสริมเรื่องแหล่งบันเทิง อันนี้เป็นตัวอย่างของการให้ใครก็ได้ สำหรับเกาหลีรัฐบาลมีหุ้น 50% จึงสามารถกำหนดได้ว่า บริษัทใดของเกาหลีที่จะลงทุน รัฐบาลจะให้การลงทุนในอุตสาหกรรมนั้น ส่วนหนึ่งจะให้กู้ การกู้เงินของเกาหลีถูกกำหนดโดยรัฐบาล รัฐบาลกำหนดทิศทางเศรษฐกิจได้ จุดนี้เป็นจุดสำคัญมาก ชอน ดู วาน พยายามแก้ไขให้เป็นระบบที่เป็นของเอกชนมากขึ้นของเรา คือ ให้เป็นของเอกชนมากขึ้น แต่แก้หลังจากเจริญแล้ว ตอนยังไม่เจริญเขามีการคุมเงินด้วย แต่ไทยนั้นไม่มีการคุมเงิน เงินจะออกไปกับการกักตุนสินค้า มีผลต่อการพัฒนาฯ พูดถึงอุตสาหกรรมที่รัฐบาลสาธารณรัฐเกาหลีกำหนดตอนนั้น ขอดึงข้อสังเกตเรื่องแรกคือ เหล็กกล้าเป็นฐานของการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างอื่น สมมติเราจะต้องเรือ ก็ต่อไม่ได้ เนื่องจากไม่มีเหล็ก แต่เกาหลีทำเหล็กได้ก็ต่อเรือได้ เกาหลีต่อเรืออยู่ในอันดับ 2 ของโลก นอกจากนั้นก็มีเครื่องไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์ คอมพิวเตอร์ พวกเคมีคอล กำหนดโดยรัฐบาล ผู้ควบคุมเงินที่จะลงทุน จุดนี้เป็นจุดน่าสนใจมาก ปัจจุบันนี้ในเกาหลีหุ้นที่เขาเก็บไว้มีมากพอ ไม่จำเป็นต้องขอยืมจากต่างประเทศ รัฐบาลไม่ต้องเข้มงวดทางเศรษฐกิจเท่าใดนัก นั่นเป็นผลที่ทั้งสองประธานาธิบดีเขาทำมา ในปี ค.ศ. 1980-1980 บริษัทเอกชนมีผู้เชี่ยวชาญมากพอ ซึ่งอาจจะมากกว่าผู้เชี่ยวชาญที่ทำงานให้รัฐบาล ชอน ดู วานจะหมดวาระในเดือนกุมภาพันธ์ 2531 และจะมีการเลือกตั้งแน่นอน หลังจากตั้งรัฐบาลใหม่แล้ว ควรจะมีการเปลี่ยนแปลงรัฐธรรมนูญใหม่นักศึกษาและนักการเมืองฝ่ายตรงข้าม มีความเห็นว่าควรจะมีการเปลี่ยนแปลงระบบประชาธิปไตยเร็วกว่านี้ จากการเรียกร้องของนักการเมืองและฝ่ายตรงข้าม รัฐบาลควรมีการแก้ไขรัฐธรรมนูญในสมัยชอน ดู วาน และเมื่อ

เปรียบเทียบต่อไปว่า ที่นักศึกษาประท้วง ๆ แต่ที่จริงแล้ว เกาหลีมีมหาวิทยาลัย 101 แห่ง และนักศึกษา 1,200,000 คน ดูเปอร์เซ็นต์อาจจะไม่มาก แต่ใช้รัฐธรรมนูญตรงที่จะเลือกประธานาธิบดีแบบไหน ให้ผู้แทนราษฎรเลือก แบบชอน ดู วาน ได้รับการเลือกตั้ง ส่วนใหญ่ชาวเกาหลีต้องการเลือกประธานาธิบดีด้วยตนเอง ฝ่ายค้านต้องการให้เลือกโดยตรงเหมือนอเมริกา ฝ่ายรัฐบาลชอน ดู วาน ต้องการแบบรัฐสภา คือ เลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร นักศึกษามีการประท้วงมาก ๆ มีเหตุผล 2 ประการ ประการที่ 1 ถึงเวลาจริง ๆ แล้วจะบิดพลิ้ว ประการที่ 2 กำลังจะมีโอลิมปิกต่อรอง ฝ่ายค้านรู้ว่าถ้าไม่ใช่โอกาสนี้จะลำบากมาก สถานการณ์กลับเปลี่ยน เดิมฝ่ายค้านต้องการเลือกประธานาธิบดีโดยตรง ฝ่ายรัฐบาลต้องการให้เลือกทางอ้อม คือ รัฐบาลต้องการให้เป็นระบบรัฐสภา มีสมาชิกผู้แทนราษฎรแล้วเลือกนายกรัฐมนตรีจะได้อ่อนลง ฝ่ายค้านบอกว่าไม่ได้ เราต้องการประธานาธิบดีที่แข็ง จะต้องเลือกโดยตรง ฝ่ายบริหารนิติบัญญัติว่าใครควรจะต้อง ใครควรจะต้องนั้น เป็นประเด็นที่เกิดขึ้นในเกาหลีและในไทยด้วย ทั้งหมดจะเกี่ยวพันกัน ถ้าฝ่ายบริหารแข็งเกินไปจะแก้ปัญหาได้ดีกว่า แต่ถ้าแข็งมากเสรีภาพก็จะน้อยลง ประธานาธิบดีชอน ดู วานว่า ควรจะมีการแก้ไขรัฐธรรมนูญหลังจากกีฬาโอลิมปิก แต่นักศึกษา ประชาชนไม่เข้าใจก็เริ่มเดินขบวนตั้งแต่ 10 มิถุนายน 2530 มีการเดินขบวนมา 17 วัน ที่เป็นช่วงช่วงที่มีนักศึกษาเดินขบวนอยู่ 3 เรื่อง คือ

1. อาจจะมีการบุกกรุมมาจากเกาหลีเหนือ
2. มีนายพลทำการรัฐประหาร คนใดคนหนึ่งมีอำนาจอยู่ในรัฐบาลปัจจุบันนี้ ก็จะยึดอำนาจ
3. อาจจะมีการประกาศกฎอัยการศึก ห้ามออกจากบ้านหลังสองยาม ฝ่ายรัฐบาลตัดสินใจรับพิจารณา

ข้อเสนอต่าง ๆ ทุกประการ

ปัจจุบันนี้ไม่มีความแตกต่างในทางการเมืองระหว่างรัฐบาลและฝ่ายค้าน เดิมนั้นฝ่ายค้านชี้ไปยังรัฐบาลว่าเป็นเผด็จการไม่ยอมให้เลือกโดยตรง ประชาชนก็สนับสนุน ซึ่งไม่มีความแตกต่างเพื่อเอามาเป็นประเด็นจับก็เป็นปัญหา ฝ่ายค้านจะได้คะแนนเสียงมากกว่าเดิมหรือไม่ เพราะไม่มีประเด็นจะพูด การพัฒนาเศรษฐกิจรัฐบาลก็จะทำ การเมือง รัฐบาลก็ยอมแล้ว ไม่มีปัญหาที่จะต่อต้านนักศึกษาจึงไม่รู้จะต่อต้านอะไรประชาชนเขาจะเลือกพรรคการเมืองที่มีนโยบายที่ดีกว่า ส่วนใหญ่ประชาชนเกาหลีนี้ได้รับการศึกษาพอสมควรจนถึงมัธยม ประเทศเกาหลีคนที่มีความสนใจเกี่ยวกับการเมืองไม่ได้เป็นส่วนที่เป็นปัญญาชน แต่รวมทั้งชนกรรมกรด้วย ดูจากสถิติทางด้านสังคม มีตัวเลข 50% เป็นสังคมระดับกลาง แต่ที่จริงแล้ว 70% ของเกาหลีจะอยู่ในชั้นระดับกลาง พรรคการเมืองใดก็ตาม ถ้าหากทำให้ชนชั้นระดับกลาง 70% ของประชาชนพอใจไม่ได้ ก็คงจะเป็นฝ่ายรัฐบาลไม่ได้ การศึกษาทำให้เป็นรูปแบบชนชั้นไปแล้วในเกาหลี การพัฒนาด้านเศรษฐกิจและสังคมเดี่ยวนี้อย่างไม่พอเสียแล้ว เพื่อจะทำให้ประชาชนส่วนใหญ่พอใจ เดือนกันยายนนี้จะมีการตัดสินใจว่าจะมีการเลือกประธานาธิบดีแบบไหน เช่น เราจะพยากรณ์ว่ารัฐบาลของเกาหลีจะเป็นอย่างไร ผู้พูดมีความคิดเห็นว่า รัฐบาลใหม่นี้อาจจะไม่เน้นทางด้านของประสิทธิภาพของข้าราชการเท่าใดนัก และการปกครองของตนเองทางภาคต่าง ๆ จะมีมากขึ้น รัฐบาลจะเน้นในระดับภาคน้อยลง ขณะเดียวกันจะให้มีการปกครองท้องถิ่นมากขึ้น และจะให้มีความเสรีภาพส่วนร่วมในทางการเมืองมากขึ้น แต่ถ้าจะบอกว่าระบบไหนดีกว่านั้น พูดลำบาก ให้เสรีภาพมากขึ้น หรือให้อำนาจฝ่ายบริหารมากขึ้น เพราะเศรษฐกิจขึ้นอยู่กับสถานการณ์ โดยเฉพาะปัจจุบันมีเรื่องการกีดกันทางการค้า ถ้าเริ่มต้นนี้

มีเสรีภาพอาจจะไม่ได้ผล

คำถามจากผู้ฟัง :

จากที่เกาหลีได้พยายามขยายเสรีภาพเปิดโอกาสให้มีการเลือกตั้งเศรษฐกิจดี อยากจะถามว่าจะเป็นไปได้หรือไม่ว่าจะไม่ถูกเกาหลีเหนือแทรกแซง

Mr. Seong Eon Lee :

อันนี้อาจจะไม่เกี่ยวข้องกับการเมืองเท่าไร พวกกรรมการเห็นว่าตอนนี้รัฐบาลก็ยอมแล้ว เขาก็อาจจะเรียกสิทธิของเขาตอนนี้ดีกว่า ก่อนจួយโอกาสอย่างนั้นมากกว่า อีกข้อหนึ่งที่ไม่เกี่ยวกับคำถามคือ รัฐบาลเกาหลีพยายามที่จะหางานใหม่ให้กับคนตกงาน หรือนักศึกษาที่จบใหม่ ปีละ 500,000 คน หรืออย่างน้อยให้เงินเดือนเพิ่มขึ้นสำหรับคนที่ทำงานอยู่แล้ว ซึ่งรัฐบาลก็พยายามทำทุกปี แต่ขณะนี้ประชากรก็ขยายตัวลดลง คือตอนนี้แค่ 1.2% รัฐบาลจึงไม่ต้องรับผิดมากเท่าใดนักที่จะต้องหางาน สร้างงานใหม่ให้คนที่ไม่มีงานทำ

ศ. ดร. ลิขิต อีรเวคิน :

ขอเดิมข้อมูลให้ท่านสนใจอีก คือ เกาหลีปีนี้มีภาวะเจริญทางเศรษฐกิจ 12.8% และสามารถใช้น้ำมันมากมาย

คำถามจากผู้ฟัง :

การเลือกตั้งที่จะมีขึ้น ทั้ง ๆ ที่มีการประท้วงหรือไม่

Mr. Seong Eon Lee :

ถ้าสมมติมีการเลือกตั้งขณะมีการเดินขบวน ฝ่ายตรงข้ามอาจจะเป็นรัฐบาล ภายในสองเดือนในอนาคต พรรคการเมืองใดที่จะเสนอนโยบายทางการเมืองที่ประชาชนส่วนใหญ่เห็นด้วยคงเป็นเครื่องตัดสิน และส่วนที่จะทำให้ประธานาธิบดี ขอน ดู วาน ได้ก็เนื่องจากผลงานที่ทำให้ประเทศชาติมั่นคง และผลงานทางด้านเศรษฐกิจที่ทำให้เกาหลีเจริญขึ้นอย่างมากตลอด 7 ปีที่

ผ่านมา แต่ข้อเสียของเขาคือ เขาเป็นนายพลมาก่อน ซึ่งใครก็ตามที่มีตำแหน่งประธานาธิบดีจะต้องลาออกจากการเป็นทหาร ซึ่งเป็นเหตุให้นักศึกษาเดินขบวนขึ้น

ศ. ดร. ลิขิต อีรเวคิน :

จากคำถามที่ถามผมเกี่ยวกับอนาคตของเมืองไทย ผมก็จะขอตั้งข้อสังเกตว่า เกาหลีต่างกับไทย และในอนาคตเราจะต้องเจอเกาหลีมาก และคงจะเป็นคู่แข่งกับญี่ปุ่นพอสมควร สังเกตจากสินค้าว่า Made in Thailand, Made in Taiwan, Made in Korea ซึ่งเป็นตัวอย่างของประเทศอุตสาหกรรมใหญ่ที่ประสบผลสำเร็จและที่น่าคิดคือ ทั้งรัฐบาล ข้าราชการ นักธุรกิจ ของเกาหลีนั้น ค่อนข้างมองโลกมากกว่าภายใน เมื่อเทียบกับเรา เพราะเกาหลีเป็นหนึ่งที่อยู่ใน global strategy อะไรที่เกิดในโซเวียต วลาดิวอสต็อก เกี่ยวกับเกาหลี อเมริกาทำอะไรเกี่ยวกับเกาหลี เพราะฉะนั้นผู้นำของเขามองโลก เพราะเขาต้องเอ็กส์พอร์ตตั้งแต่ต้นเขาจึงรู้ดีของเราเป็นแบบภูมิภาค นักวิชาการของเขากว้างมาก ผมไปประชุมที่ญี่ปุ่น อเมริกา นักวิชาการเกาหลีเก่งมาก เกาหลีส่วนใหญ่เป็นนักเศรษฐศาสตร์ นักเศรษฐศาสตร์มองโลกตลอดเวลา เขาจึงเชี่ยวชาญกว่าในการจัดการตลาดโลก รวมทั้งการติดต่อกับโลกภายนอก เช่น เกาหลี และได้หวั่นมีชื่อเสียงในทางลอบบี้ผู้นำสหรัฐอเมริกา ไม่ว่าจะเป็น “เซ็นเนเตอร์” “กอบเวเนอร์” เขาลอบบี้หมด ลอบบี้ หมายความว่า ไปให้สนับสนุนนโยบายบางอย่างที่เป็นประโยชน์กับประเทศเขา ซึ่งอาจต้องใช้ทรัพยากรบางอย่าง เพื่อการรณรงค์ตามธรรมชาติของมนุษย์ เช่น สิ่งทอ ไควด้าของเกาหลี 5 ล้านโหล ของไทย 1 แสนโหล เราไปติดต่อกับฝ่ายบริหาร เขาติดต่อกับสภาองเกรส อันนี้เป็นสิ่งที่เราต้องเรียนรู้ ซึ่งเริ่มกระทบเราบ้างแล้ว เช่น กรณีฟาร์มแอด ฯลฯ อีกข้อที่ผมสังเกตมี 4 ประเด็น

ที่พอสรุปได้จากการฟังเขาและเปรียบเทียบกับของเรา
รวมทั้งสิงคโปร์ และได้หวั่นคือ

1. จำเป็นต้องรวบอำนาจ เพื่อให้มีอำนาจในการ
พัฒนาเศรษฐกิจหรือจะให้เสรีภาพทางเศรษฐกิจ อาจ
พัฒนาช้าไปบ้าง

2. ทำอย่างไรจะให้มีความเสถียรภาพทางการเมือง
หมายความว่ามีความต่อเนื่องอย่างเกาหลี 7 ปี แต่
ในขณะที่เดียวกันมีความเสถียรภาพทางการเมืองโดยไม่เป็น
เผด็จการถาวร จึงกำหนด 7 ปีคือ ให้มีกำหนด 7 ปี แต่
อยู่เกินไม่ได้ ถ้าเกินเดี๋ยวนั้นจะเป็นเผด็จการ

3. เมื่อเศรษฐกิจเจริญขึ้นมา คนอยู่ดีกินดี คนก็

เรียกร้องทางการเมือง ซึ่งระบบนั้นจะพร้อมหรือไม่ที่จะ
ให้คนมีส่วนร่วมทางการเมือง เปิดแล้วจะกระทบเศรษฐกิจ
หรือไม่ เขาเองก็ยอมรับว่าต้องกระทบแน่ ๆ

4. การเมืองกับเศรษฐกิจ มี 2 อย่าง accommodation กับ participation accommodation คือ การที่
ระบบตอบสนองกับความต้องการของคน คนต้องการมีส่วนร่วม
ทางการเมือง ฉะนั้นระบบที่ตอบสนองของคนคือ
อยู่ดี กินดี มีรายได้ดี นั้น ก็จำเป็นต้องมีอำนาจแต่เมื่อมี
อำนาจก็จะขาด participation แต่ถ้ามีส่วนร่วมมาก
ขึ้น รัฐบาลอาจมีความสามารถ accommodate น้อยลง
ก็ได้ ซึ่งเป็นไปไม่ได้ที่จะได้ทั้ง 2 อย่างพร้อมกัน ฉะนั้น
ต้องเลือกทางใดทางหนึ่ง

บริการสินเชื่อธนาคารทหารไทย ความมั่นใจเพื่อทุกก้าวธุรกิจ

บริการสินเชื่อธนาคารทหารไทย สามารถอำนวยความสะดวก
แก่ท่านได้ครบถ้วน ด้วยทีมงานที่มีประสบการณ์และ
ทีมงานจากต่างประเทศ ภายใต้การบริหาร
และเงินกู้ที่โปร่งใส
ธนาคารทหารไทยพร้อมด้วย ความมั่นใจ ด้วยบริการ
และพนักงานผู้เชี่ยวชาญที่พร้อมเสมอ ที่จะได้นำ
ในธุรกิจสาขาต่าง ๆ ที่ท่านมุ่งหวัง
จึงตัดสินใจใช้บริการสินเชื่อธนาคารทหารไทย ได้ที่
ธนาคารทหารไทยสาขาใกล้บ้านท่าน ทุกสาขา
ทั่วประเทศ

ธนาคารทหารไทย

30 ปี รับใช้ประชาชน